

в свою чергу призведе до порушення основних принципів Організації Об'єднаних Націй про незалежність суддів, схвалених Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй.

Запроваджуючи зміни в рамках реформування процесуального законодавства, необхідно, перш за все, пам'ятати про те, що будь-які зміни є небезпечними для національного правового поля. Тому, для ефективного проведення судової реформи України, особливо в рамках реформування процесуального законодавства, потрібно, насамперед, здійснити системний аналіз розвитку судочинства в інших правових системах, вивчити їх досвід, здійснити змістовне та послідовне дослідження позитивних та негативних наслідків для національної правової системи, а вже потім вводити ті чи інші зміни до національного законодавства України. Адже, в протилежному випадку національне правове поле України стане ареною для проведення експериментів, а не сприятиме проведенню ефективної реформи в Україні.

Список використаної літератури:

1. Законопроект «Про внесення змін до процесуальних кодексів, у тому числі і до Господарського процесуального кодексу України, та інших законодавчих актів» [Електронний ресурс]: Офіційний сайт Ради з питань судової реформи. — Режим доступу: <http://jrc.org.ua/news>
2. Кривецький О. Проект нового ГПК: актуальні питання [Електронний ресурс]: Офіційний сайт Судова влада України. — Режим доступу: <http://lv.arbitr.gov.ua>
3. Бадурова Г. Що привнесе в господарський процес новий ГПК: роздуми науковців та практиків // Закон і бізнес. — 17 (1263) 23.04-29.04.2016.

ЛАЗАРЄВА Н. М.

Миколаївського інституту права
Національного університету «Одеська юридична академія»,
викладач кафедри загальнотеоретичної, конституційної
та цивілістичної юриспруденції

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА ЯК СУБ'ЄКТ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

До суб'єктів господарської діяльності, які відносяться до некомерційних, тобто створених без мети отримання прибутку, відносяться релігійні організації. В процесі своєї діяльності для забезпечення своїх господарських потреб вони вимушені здійснювати дії господарського характеру.

Питання створення та діяльності зазначених суб'єктів регламентуються нормами Конституції України, Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», нормами Цивільного та Господарського кодексів України, Статутом про управління Української Православної церкви тощо.

Реєстрація релігійних організацій відбувається відповідно до статті 14 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» відбувається в обласній, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях, а в Автономній Республіці Крим – у Раді міністрів Автономної Республіки Криму. З моменту реєстрації організація набуває статусу юридичної особи і користується правами і несе обов'язки відповідно до чинного законодавства і своїх статутних документів (статуту або положення).

Є певні особливості й щодо припинення діяльності цих суб'єктів у судовому порядку. Відповідно до положень статті 16 зазначеного закону, у судовому порядку діяльність релігійної організації припиняється лише у випадках: вчинення релігійною організацією дій, недопустимість яких передбачена статтями 3, 5 і 17 цього Закону; поєднання обрядової чи проповідницької діяльності релігійної організації з посяганнями на життя, здоров'я, свободу і гідність особи; систематичного порушення релігійною організацією встановленого законодавством порядку проведення публічних релігійних заходів (богослужінь, обрядів, церемоній, походів тощо); спонукання громадян до невиконання своїх конституційних обов'язків або дій, які супроводжуються грубими порушеннями громадського порядку чи посяганням на права і майно державних, громадських або релігійних організацій. Таким чином припини діяльність у судовому порядку за підстав передбачених Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців та громадських формувань» не можливо.

В Статуті про управління Української Православної церкви, прийнятому Собором Української Православної Церкви 25-27 листопада 1990 року із змінами та доповненнями, що приймалися Собором єпископів Української Православної Церкви 27 травня 1992 року та Собором Української Православної Церкви 26 червня 1992 року та 21 грудня 2007 року, питання господарської компетенції розподіляються між різними органами управління та їх посадовими особами.

Відповідно до пункту 6 Розділу I зазначеного Статуту всі установи Української Православної Церкви: Київська Митрополія Української Православної Церкви, синодальні установи, управління епархій, парафії, монастирі, духовні навчальні заклади, місії, братства і сестринства – мають цивільну правоздатність і є юридичними особами з моменту реєстрації їхніх статутів в органах державної влади відповідно до чинного законодавства.

Священний Синод Української Православної Церкви є органом управління Української Православної Церкви у період між Соборами

єпископів Української Православної Церкви, до обов'язків якого віднесено вирішення питань господарської юрисдикції, а саме: утворення, реорганізація і ліквідація синодальних установ та місій, ухвалення їхніх статутів, нагляд за їхньою діяльністю, а також призначення їхніх керівників; утворення, реорганізація і ліквідація духовних навчальних закладів, ухвалення їхніх статутів, призначення або затвердження їхніх ректорів; утворення, реорганізація і ліквідація монастирів, будівництво нових храмів та турбота про реставрацію старих, нагляд за станом архітектурних пам'яток та церковних старожитностей; вирішення питань, пов'язаних з володінням, користуванням, розпорядженням будівлями та майном, призначеним спеціально для здійснення цілей та завдань Української Православної Церкви, а також установлення порядку розпорядження, володіння та користування іншим майном Української Православної Церкви; вирішення церковно-господарських і фінансових питань.

Деякі посадові особи теж наділені компетенцією вирішення певних питань господарської діяльності.

Так, здійснюючи управління єпархією, єпархіальний архієрей дає благословення на будівництво та ремонт храмів, молитовних будинків, каплиць та інших споруд (церковно-адміністративні споруди, будівлі духовних навчальних закладів, монастирські житлові та господарські приміщення, споруди церковних закладів, підприємств тощо) і піклується про те, щоб їхній зовнішній вигляд і внутрішнє вбрання відповідали православної церковній традиції з урахуванням вимог діючого законодавства, що регламентує архітектурну діяльність, містобудування.

Парафії також приймають участь у господарській діяльності зокрема шляхом проведення парафіяльних зборів на яких розглядають питання про відповідальність за збереження отриманого від держави та набутого в інший спосіб майна; приймають рішення про розпорядження майном, що належить парафії; піклуються про наявність усього необхідного для здійснення богослужіння, визначаючи необхідність придбання церковного начиння; планування господарської діяльності парафії; обговорення та ухвалення річного бюджету, включаючи визначення розмірів відрахувань на загальноцерковні, єпархіальні, внутрішньопарафіяльні, добродійні та інші цілі; ухвалення планів та проектно-кошторисної документації на будівництво і ремонт храму та інших приміщень, що належать парафії.

У зв'язку з тим, що компетенція органів Української православної церкви та їх посадових осіб регламентована та розмежовується Статутом при вирішенні питання щодо повноважень відповідної особи необхідно керуватись саме нормами цього нормативного акту.

Список використаної літератури:

1. Про свободу совісті та релігійні організації: Закон України від 23 квітня 1991 р. // Відомості Верховної Ради УРСР. — 1991. — № 25. — Ст. 283.

2. Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб підприємців та громадських формувань: Закон України від 15 травня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 31-32. — Ст. 263.
3. Статут про управління Української Православної Церкви 1990 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://orthodox.org.ua>

АЛЕКСЄВА І. М.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри господарського права і процесу

ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВА ДОЦІЛЬНІСТЬ СТВОРЕННЯ МИТНОЇ ЗОНИ ЯК ЧИННИК РОЗВИТКУ ПРИКОРДОННОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Митна зона є не адміністративно-політичним, а господарським утворенням, тому її кордони та конфігурація визначаються виходячи із економічної доцільності. Розміри можуть складати із декількох квадратних кілометрів до території всієї країни. Якщо кордони зони співпадають із адміністративною територією, то керівництво її діяльності покладається на місцеві органи. В іншому випадку за рахунок підприємств, місцевих та центральних органів управління створюється спеціальна адміністрація, що діє на комерційних принципах під керівництвом запрошеного по контракту спеціаліста, яка вирішує усі проблеми, в тому числі, іноземних інвесторів.

Наразі, згідно з Митним кодексом України, митні зони можуть створюватися у пунктах пропуску через державний кордон України, на територіях морських і річкових портів, аеропортів, на залізничних станціях, на територіях деяких підприємств тощо.

Митні зони призначені для залучення капіталу, створення нових робочих місць та сприяння експорту. Головна проблема по відношенню до митних зон — недостатність вихідного капіталу, неадекватна рекламна підтримка конкретних проектів і митних зон, а також відсутність чітких організаційних та адміністративних вказівок для підприємств. Зони такого типу є найбільш простими та потребують мінімального об'єму капіталовкладення на їхнє створення [1].

Сьогодні, коли зростає інтерес до проблем регіонального розвитку, зв'язки між зонами та регіонами, у яких вони розташовані, набувають істотного значення. Це логічно, якщо брати до уваги, що регіон, в основному, забезпечує постачання зон, а з іншого боку, він заінтересований в одержанні правдивої оцінки і можливих відрахувань для його соціально-економічного розвитку. Питання, очевидно, можна було б вирішити шляхом резервації для регіону частини коштів, що йдуть